

[Damsgaard.]

ligt, at den chef, der skal lede arbejdet med en rationalisering og omstrukturering af statsadministrationen, får sådanne ansættelses- og arbejdsvilkår, at han kan disponere ikke blot for de nærmeste år, men også på lidt længere sigt. Derfor finder venstre, at dette ikke er det rigtige sted at praktisere princippet om åremålsansættelse.

Om socialdemokratiets ændringsforslag under nr. 164 om en forhøjelse af tilskuddet til eksportfremmende foranstaltninger med 1 mill. kr. ud over den af handelsministeren foreslåede forøgelse på 1,5 mill. kr. skal jeg kun sige, at når forholdene tvinger os til at økonomisere med midlerne, kan jeg ikke se det rigtige i at vælge en enkelt post ud og sige: her skal vi yde, hvad der er behov for.

Lignende betragtninger gælder med hensyn til mindretallets ændringsforslag under nr. 190, hvor det foreslås, at et ved budgetteringen glemt tilskud til trykning af doktordisputater skal ydes uden kompenserende besparelser på et andet område. Vi er bange for, at det ikke vil animere de enkelte styrelser til at tænke sig godt om ved budgetteringen, hvis de bagefter kan forvente at få de glemte formål dækket ind uden beskæring af de bevillinger, som de netop har fået plads til inden for budgetrammerne ved at glemme andre.

Endelig må vi gå imod det af socialdemokratiet uden for tillægsbetænkningen stillede ændringsforslag om en forhøjelse af tilskuddet til særlig vanskeligt stillede kommuner med 150 mill. kr. Jeg vil som begrundelse herfor sige, at jeg er helt klar over, at der stadig er et skævt forhold imellem kommunernes økonomiske byrder, selv om der er rettet op herpå ved det byrdefordelingsforslag, der blev vedtaget sidste år netop ud fra regeringspartienes erkendelse af, at byrderne var ulige fordelt kommunerne imellem. Det er de også nu, men forslaget blev altså vedtaget i den udstrækning, som vi mente det kunne lade sig gøre på det tidspunkt, og det hjalp jo alligevel en del. Før lovforslagets vedtagelse var byrderne kommunerne imellem fordelt omtrent som 1 til 3, nu dog som 1 til 2.

Men jeg vil gerne føje til, at allerede ved første behandling af finanslovsforslaget i december sidste år henstillede jeg til regeringen at søge den kommunale byrdefordelings-

reform videreført. Den højtærede økonomiminister erkendte da, at det var en begyndelse, der var gjort, og at man skulle videre og var i gang med forberedelsen, så det kunne være klart — det var hensigten — til 1. april 1972, og senere har vi i finansudvalget fået tilsagn om, at næste etape i byrdefordelingsreformen vil blive fremskyndet yderligere. Der står i den skrivelse, vi modtog, endda: fremmet i al hast, og man ville søge at få lovforslag herom fremsat, så den kan træde i kraft fra 1. april 1971. Det tror jeg kommuner med et svagt skattegrundlag er meget tilfreds med, og det er jeg også

Den direkte forhøjelse, som socialdemokratiets ændringsforslag indeholder, lider jo bl. a. af den svaghed, at den ikke ville kunne påvirke den kommunale skatteudskrivning for 1970-71 idet beskattningen i kommunerne for længst er lagt fast; derfor vil den foreslåede forhøjelse ikke kunne tjene til en udjævning af skattetrykket.

Vedrørende de af hr. Sigsgaard og hr. Kjær Rasmussen stillede ændringsforslag skal jeg kun sige at dem kan venstre ikke stemme for. De fleste af dem er gamle kendinge. Venstre har tidligere stemt imod ændringsforslag af tilsvarende indhold, og det vil vi også foreslå bliver gjort i dag.

Nyt er kun forslaget om at forhøje bevilningen til monopoltilsynets driftsudgifter, men heller ikke dette ændringsforslag kan vi stemme for. Dertil finder vi at det er alt for svagt underbygget.

Så meget om ændringsforslagene. Der er vist ikke noget, der kan beskære glæden over forbedringer så meget som forventningerne om, at de skulle være endnu større. Hvis nogen for 2 år siden ved denne regerings tiltræden havde sagt, at den på 2 år ville klare alle problemer i dansk økonomi og rette alle de skævheder op, som udviklingen gennem 1960'erne havde bragt os ud i, ville de fleste selvfølgelig have bestridt det, og jeg tror, at oppositionen ville have været blandt de ivrigste i så henseende.

Siden er forventningerne til regeringen unægtelig blevet skruet en del op, ikke mindst fra oppositionens side. Der er nu knap grænser for, hvad man mener økonomien kan bære set fra oppositionens synspunkt. Der er naturligvis ting i den økonomiske udvikling, som venstre gerne havde set anderledes, og opgaver, som vi gerne